

života, a upravo u tome leži razlog zašto se Gadamer polazeći od Hajdegerove "strukturalne" analize okreće "sadržaju" povesti i umetnosti. Aristotelova praktička filozofija takođe ukazuje na "moralni" aspekt razumevajućeg odnosa, gde je ono što se nastoji razumeti Drugo koje našem razumevanju prilazi zahtevom da bude čuto. Iz svega prethodno rečenog sledi ideja *pripadnosti interpretatora interpretiranom* kao osnovni princip hermeneutičke filozofije.

Gadamer tvrdi da kada jer reč o predaji "razumjeti je ne znači, primarno, zaključivati o prošlom životu, već znači učešće u rečenom." Predaja je povesna ukoliko je razumljena shodno aktuelnom horizontu situacije razumevanja i tumačenja, opet na način ponavljanja - ponovno razumevanje, kao usvajanje/učešće, jest način na koji ona jeste. Gadamer kaže: "Htjeti prilikom tumačenja izbeći sopstvene pojmove nije samo nemoguće, već je, očito besmisleno. Tumačiti upravo znači: ubaciti u igru sopstvene predpojmove, kako bi mišljenje teksta za nas zbilja došlo do riječi". Razumevanje se, po Gadameru, ne može pozvati na potpunu samoprozirnost našeg sopstva za nas same. Naime, Gadamer kaže: "Samorazumevanje je uvek usputno, a to znači na putu čije dovršenje predstavlja čistu nemogućnost." Kada je u pitanju ljudsko znanje, Gadamer zaključuje da postoji primat bilosti - "Nismo mi ti koji sebe razumevamo: prošlost je ona koja nam uvek omogućava da kažemo 'Razumeo sam'." Prošlost ide ispred čoveka, a s druge strane čovek već uvek jeste svoja prošlost - ono što je bilo jeste kao bilo i ide ispred nas, ide nam u susret. Povesnošću je čovek urastao u svoju tradiciju i izrastao iz nje. To znači da se čoveku događa ne samo da razumeva sebe iz svog bitka, svagda-mojosti, i ne samo iz razumevanja sveta pa i nesvojstvenog razumevanja, nego i iz svoje tradicije. Čovek uvek sebe razumeva iz tradicije kao svojevrsne celine, horizonta, uvek razumeva sebe iz prošlosti i neodređene mogućnosti. Mi jesmo svoja